

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D., ve věci

žalobce: **D. M.**, narozený dne X
státní příslušností X
zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem
sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 00 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 9. 2024, č. j. MV-116276-4/SO-2024,
takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 20. 9. 2024, č. j. MV-116276-4/SO-2024 (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva

vnitru (dále jen „**správní orgán prvního stupně**“) ze dne 14. 3. 2024, č. j. OAM-7351-14/TP-2023 (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“). Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán prvního stupně zamítl žádost žalobce o povolení k trvalému pobytu pro nesplnění podmínek uvedených v ustanovení § 67 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném do 30. 6. 2023 (dále jen „**zákon o pobytu cizinců**“), a to podle ustanovení § 75 odst. 1 písm. h) téhož zákona.

II. Podstatný obsah žaloby

2. Žalobce v podané žalobě nejprve zmínil, že žalovaná založila napadené rozhodnutí na zcela nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, v důsledku čehož dospěla k nesprávnému závěru, že nebyla naplněna podmínka 4 let nepřetržitého pobytu ve smyslu ustanovení § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Následně shledala posuzování důvodů hodných zvláštního zřetele ve smyslu ustanovení § 67 odst. 4 zákona o pobytu cizinců nadbytečným a stejně tak nepřistoupila ani k posuzování možné přítomnosti důvodů hodných zvláštního zřetele ve smyslu ustanovení § 67 odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Také nedostatečně zhodnotila přiměřenost dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života rodiny. Napadené rozhodnutí označil za nepřezkoumatelné.
3. Co se týče podmínky 4 let nepřetržitého pobytu, žalobce uvedl, že v období od X do X pobýval na území na základě dlouhodobého víza. Dne X podal žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu z pozice rodinného příslušníka občana Evropské unie. Tato žádost byla pravomocně zamítnuta dne X. V průběhu celého řízení mu přitom svědčila fikce pobytu ve smyslu ustanovení § 87y zákona o pobytu cizinců. Toto období tak přesahuje uvedené 4 roky nepřetržitého pobytu.
4. Dále žalobce zdůraznil, že nelze dovodit, že v jeho případě nejsou dány důvody hodné zvláštního zřetele ve smyslu ustanovení § 67 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Bylo na místě nejprve tento neurčitý právní pojem vymezit a poté pečlivě posoudit individuální skutkové okolnosti. Této povinnosti přitom správní orgán prvního stupně nedostál a žalovaná se s uplatněnou námitkou nijak nevypořádala. V tomto ohledu poznamenal, že nebezpečí ohrožení života a zdraví vyplývá především z toho, že v případě vycestování by byl nucen absolvovat povinnou základní vojenskou službu. Správní orgány se nevěnovaly podmínkám v X armádě ani ozbrojeným konfliktem mezi X a X. Upozornil také na problémy v armádě. Dodal, že plně aplikovatelné jsou na jeho případ závěry vyjádřené Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 9. 4. 2020, č. j. 7 Azs 367/2019-33, a poukázal také na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 27. 6. 2022, č. j. 55 A 15/2022-38.
5. Rovněž žalobce označil za nesprávný závěr, že rozhodnutím nebylo nepřiměřeně zasaženo do jeho práva na respektování soukromého a rodinného života. Nesouhlasil s tím, že správní orgány neměly povinnost se otázkou přiměřenosti zabývat. Za nepřipadný označil odkaz žalované na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008-71. K tomu odkázal na skutečnosti uvedené v návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě. V jeho rámci uvedl, že na území České republiky pobývá již od roku X, má zde veškeré zázemí a je plně integrován. Přicestoval ve věku X let, kdy se zásadním způsobem formuje osobnost jedince. Absolvoval zde střední školu v českém jazyce a pokračuje ve studiu na vysoké škole. Má zde veškeré přátele a sociální kontakty. Stejně tak zde má rodinné a ekonomické vazby, neboť zde žije jeho

matka a bratr (X). Celá rodina sdílí společnou domácnost a vzhledem ke studiu si není schopen samostatně obstarat prostředky k životu. Naopak zemi původu již řadu let nenavštívil a na jejím území má pouze vzdálenější rodinu. V případě vycestování by byl také nucen ukončit studium na vysoké škole a šance na navázání v X je poměrně mizivá. Na pracovním trhu v X se navíc neumí orientovat. Znovu pak poukázal na ozbrojený konflikt mezi X a X s tím, že vycestováním by se vystavil nebezpečí ve smyslu ustanovení § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

6. Závěrem podané žaloby tedy žalobce navrhl zdejšímu soudu, aby napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalované k dalšímu řízení a uložil jí povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalované

7. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě předně odmítla uplatněné námitky a odkázala na obsah napadeného rozhodnutí a spisový materiál. Žaloba podle ní nepřináší žádnou novou argumentaci, která by napadené rozhodnutí zpochybňovala. Dodala, že ustanovení § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců přesně vymezovalo, jaký druh pobytového oprávnění lze započítat do doby nepřetržitého pobytu v délce 4 let. Fikce pobytu dle ustanovení § 87y zákona o pobytu cizinců to nebyla.
8. Napadené rozhodnutí podle ní splňuje všechny požadavky kladené na odůvodnění rozhodnutí. Doplnila, že v totožné situaci se nachází bratr žalobce, v jehož případě je řízení vedeno u Městského soudu v Praze pod sp. zn. X. Závěrem svého vyjádření navrhla soudu, aby podanou žalobu pro nedůvodnost zamítl s tím, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

IV. Obsah správního spisu

9. Ze správního spisu zjistil zdejší soud tyto pro řízení podstatné skutečnosti.
10. Žalobce podal dne 28. 3. 2023 správnímu orgánu prvního stupně žádost o povolení k trvalému pobytu ve smyslu ustanovení § 67 zákona o pobytu cizinců. V průvodním dopisu k této žádosti uvedl, že splňuje podmínky ustanovení § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a žádá o trvalý pobyt podle ustanovení § 67 odst. 4 téhož zákona. Poznamenal, že řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany trvalo od X do X. Vyložil, že důvody hodné zvláštního zřetele spatřuje v řadu let trvajícím pobytu na území. Přicestoval ještě před dosažením zletilosti a začal navštěvovat střední školu. Hovoří zcela plynule česky a studuje na vysoké škole. Žije zde se svou matkou a bratrem (X). Odkázal také na bezpečnostní situaci v X. V případě návratu by musel nastoupit k výkonu vojenské služby a byl by ohrožen mučením, ponižováním a nelidským a krutým zacházením, případně i smrtí. Doložil také potvrzení o studiu na Vysoké škole X v akademickém roce X. Rovněž doložil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12. 10. 2022, č. j. 16 Az 21/2020-85, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2023, č. j. 10 Azs 318/2022-57 (v právní moci dne 21. 3. 2023), kterým byla zamítnuta jeho kasační stížnost proti uvedenému rozsudku Městského soudu v Praze.
11. Správní orgán prvního stupně také založil do správního spisu informace o vojenské službě v X z 27. 4. 2021, 24. 8. 2022 a ledna 2023. Posléze vyrozuměl žalobce o možnosti

seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Žalobce se k podkladům rozhodnutí vyjádřil podáním ze dne 3. 10. 2023. Uvedl, že odmítá veškeré násilí spojené s výkonem povinné vojenské služby. Upozornil také na další okolnosti týkající se ozbrojeného konfliktu mezi X a X, bezpečnosti na území X a opětovné eskalace napětí.

12. Správní orgán prvního stupně následně vydal prvostupňové rozhodnutí. V jeho odůvodnění mimo jiné vyšel z toho, že žalobce splňuje podmínky ustanovení § 67 odst. 1 a 5 zákona o pobytu cizinců. Nesplňuje však podmínky ustanovení § 67 odst. 2 ani 3 téhož zákona. Nebylo ani prokázáno, že by žádal z jiných důvodů hodných zvláštního zřetele ve smyslu § 67 odst. 4. Vyjádřil se i k obavám žalobce z bezpečnostní situace v X a služby v armádě. Uzavřel, že branná povinnost patří k základním státoobčanským povinnostem. Dodal, že trvalý pobyt je nejvyšším pobytovým oprávněním pro cizí státní příslušníky a žalobce má možnost usilovat o jiný druh pobytového oprávnění. Rovněž uvedl, že vazby žalobce na území nejsou tak silné, že by zpřetrhaly vazby k zemi původu.
13. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání. V něm mimo jiné namítl, že správní orgán prvního stupně nesprávně posoudil, zda je možné skutkové okolnosti podřadit pod pojem důvody hodné zvláštního zřetele ve smyslu ustanovení § 67 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Rozporoval i posouzení týkající se jeho povinnosti absolvovat povinnou základní vojenskou službu. Rovněž se správní orgán prvního stupně podle žalobce nedostatečně zabýval dopadem rozhodnutí do soukromého a rodinného života. K tomu uvedl, že na území České republiky žije již od roku X a má zde významné rodinné vazby. Žije zde jeho matka a bratr, které správní orgán prvního stupně zcela pominul. Stejně tak pominul vysokou míru jeho integrace, když je schopen hovořit plynule česky a studovat na vysoké škole. Prožil zde také významné období ve svém životě, kdy dochází k formování osobnosti.
14. O podaném odvolání rozhodla žalovaná napadeným rozhodnutím. Na rozdíl od správního orgánu prvního stupně považovala za nesplněnou podmínku 4 let nepřetržitého pobytu podle § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Před podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany (28. 10. 2019) totiž nepobýval žalobce na území na základě uděleného pobytového oprávnění, jelikož dlouhodobému vízu skončila platnost ke dni 1. 9. 2017. Do doby nepřetržitého pobytu lze započítat období, kdy byl žadatelem o udělení mezinárodní ochrany, avšak doba nepřetržitého pobytu nečiní 4 roky. Dále dovodila, že není možné současně aplikovat odst. 4 a 7 § 67 zákona o pobytu cizinců, tedy prominout splnění téměř všech podmínek tohoto ustanovení (kromě podmínky v odst. 5). Shledala proto nadbytečným posuzování důvodů hodných zvláštního zřetele. Žalovaná se zabývala i povinností žalobce absolvovat povinnou vojenskou službu. Tato povinnost však podle ní nepředstavuje překážku ve smyslu ustanovení § 179 zákona o pobytu cizinců. Zabývala se i otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života. Uzavřela, že žalobci nebyl uložen zákaz pobytu. Odkázala na řízení ve věci bratra žalobce, který se nachází v totožné situaci. Poznamenala, že zákon o pobytu cizinců také umožňuje požádat o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti. Žalobce má i možnost podat žádost o vydání pobytového oprávnění podle ustanovení § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců a není vyloučena ani možnost opětovně požádat o mezinárodní ochranu. Dočasné rozdělení rodiny, ve které jsou všichni zletilí, není v rozporu s mezinárodními smlouvami. Případné zvýšené finanční náklady pak jsou přiměřené s ohledem na nesplnění podmínek pro vydání pobytového

oprávnění. Část rodiny nadto žije v zemi původu. Samotná délka pobytu, integrace a studium nemusí znamenat nepřiměřený zásah. Uzavřela, že žalobce má možnost pobytu na území i na základě jiného pobytového oprávnění než jen na základě nejvyššího pobytového oprávnění.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

15. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu dotčeném žalobou, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán podle ustanovení § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Za účelem projednání věci nařídil jednání, na čemž trval žalobce. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel zejména z následujících ustanovení právních předpisů.
16. Podle ustanovení § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *se povolení k trvalému pobytu po 4 letech nepřetržitého pobytu na území vydá na žádost cizinci, který na území pobývá v rámci přechodného pobytu po ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany za podmínky, že nejméně poslední dva roky probíhalo poslední řízení o udělení mezinárodní ochrany, včetně případného řízení o žalobě nebo kasační stížnosti, pokud tato žaloba nebo stížnost byla podána v zákonné lhůtě. Do doby pobytu podle věty první se započítává doba pobytu na území na dlouhodobé vízum, na povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu a doba, po kterou byl cizinec žadatelem o udělení mezinárodní ochrany nebo cizincem, který byl strpěn na území podle zákona o azylu. Nepřetržitost pobytu na území je zachována, pokud cizinec podal žádost o udělení mezinárodní ochrany nejpozději do 7 dnů po skončení přechodného pobytu na dlouhodobé vízum nebo na povolení k dlouhodobému anebo trvalému pobytu; to neplatí, pokud platnost těchto pobytových oprávnění byla zrušena.*
17. Podle ustanovení § 67 odst. 2 zákona o pobytu cizinců *se povolení k trvalému pobytu při splnění podmínek uvedených v odstavci 1 vydá, je-li žadatelem cizinec, který a) je mladší 18 let, b) se není schopen o sebe sám postarat z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, nebo c) je osamělý a starší 65 let.*
18. Podle ustanovení § 67 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *se povolení k trvalému pobytu může při splnění podmínek uvedených v odstavci 1 dále vydat, je-li žadatelem cizinec, a) který je rodičem cizince uvedeného v odstavci 2 písm. a) nebo b), b) kterému byl rozhodnutím příslušného orgánu cizinec uvedený v odstavci 2 písm. a) nebo b) svěřen do péče, nebo c) který je jiným přímým příbuzným ve vzestupné nebo sestupné linii cizince uvedeného v odstavci 2, na jehož osobní péči je cizinec uvedený v odstavci 2 závislý.*
19. Podle ustanovení § 67 odst. 4 zákona o pobytu cizinců *je žádost při splnění podmínek v odstavci 1 oprávněn podat i cizinec, který o vydání tohoto povolení žádá z jiných důvodů hodných zvláštního zřetele.*
20. Podle ustanovení § 67 odst. 7 zákona o pobytu cizinců *lze splnění podmínky nepřetržitého pobytu na území a podmínky, že nejméně poslední dva roky probíhalo poslední řízení o udělení mezinárodní ochrany, včetně případného řízení o kasační stížnosti, prominout z důvodů hodných zvláštního zřetele, zejména je-li oprávněným cizincem osoba mladší 15 let nebo nepříznivý zdravotní stav žadatele nastal za pobytu na území.*

21. Podle ustanovení § 75 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže v řízení nejsou potvrzeny důvody uvedené v žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 66 nebo nejsou splněny podmínky podle § 67 nebo § 68.*
22. Podle ustanovení § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
23. Podle ustanovení § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *vystoupení cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí.*
24. Podle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publ. pod č. 209/1992 Sb.) *má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence.*
25. Zdejší soud se v první řadě zabýval žalobní argumentací týkající se splnění podmínek pro udělení trvalého pobytu podle ustanovení § 67 zákona o pobytu cizinců. V obecné rovině je na místě shrnout, že toto ustanovení sloužilo cizincům pobývajícím na území v rámci přechodného pobytu po pravomocném skončení řízení o mezinárodní ochraně. Zahrnovalo podmínku 4 let nepřetržitého pobytu na území a také podmínku, že poslední řízení o udělení mezinárodní ochrany probíhalo nejméně poslední dva roky. Tyto dvě podmínky stanovené v odst. 1 musely být splněny kumulativně. Další podmínkou pak bylo, že žadatel spadl do výčtu upraveného v odst. 2 a 3 předmětného ustanovení, případně existovaly jiné důvody hodné zvláštního zřetele (odst. 4). V druhém případě však za současného splnění podmínek v odst. 1 (srov. např. bod 21 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2023, č. j. 3 Azs 266/2021-27). Ustanovení § 67 odst. 7 zákona o pobytu cizinců pak upravovalo možnost prominutí splnění podmínek upravených v odst. 1 z důvodů hodných zvláštního zřetele. V odst. 5 byla stanovena ještě podmínka včasného podání žádosti.
26. Žalovaná dospěla podle žalobce v souvislosti s podmínkou 4 let nepřetržitého pobytu (§ 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců) k nesprávnému závěru o jejím nesplnění a následně shledala posuzování důvodů hodných zvláštního zřetele ve smyslu odst. 4 nadbytečným. Nepřistoupila ani k posouzení existence důvodů hodných zvláštního zřetele ve smyslu odst. 7. Uvedl, že dne 24. 8. 2017 podal žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu z pozice rodinného příslušníka občana Evropské unie, která byla pravomocně zamítnuta až 12. 9. 2023. V mezidobí mu svědčila fikce pobytu ve smyslu ustanovení § 87y zákona o pobytu cizinců. Podmínku 4 let nepřetržitého pobytu tedy splnil.
27. K tomu odkazuje zdejší soud nejprve na závěry vyjádřené Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 29. 8. 2023, č. j. 10 Azs 283/2022-39. V něm se Nejvyšší správní soud zabýval povahou fikce pobytu podle ustanovení § 87y zákona o pobytu cizinců. Uvedl, že „*oprávněnost pobytu podle § 87y zákona o pobytu cizinců je pouze dočasnou právní fikcí*“

legálního pobytového statusu a po tuto dobu nelze o splnění podmínky nepřetržitého přechodného pobytu hovořit. Smyslem této fikce je zjevně ochrana cizince po dobu, kdy se rozhoduje o jeho žádosti, aby mohl do rozhodnutí o své žádosti setrvat na území. Na základě této fikce však nelze rozhodovat v dalších řízeních (viz rozsudek NSS ze dne 16. 7. 2021, čj. 2 Azs 413/2020-45, zejména body 28-30, rozsudek NSS ze dne 13. 10. 2022, čj. 9 Azs /111/2022-30, a přiměřeně srov. judikaturu ve věcech dlouhodobého pobytu, např. rozsudky NSS ze dne 28. 8. 2015, čj. 5 Azs 98/2015-32, ze dne 19. 4. 2016, čj. 3 Azs 96/2015-44, ze dne 22. 11. 2017, čj. 1 Azs 268/2017-22, ze dne 24. 4. 2019, čj. 6 Azs 36/2019-19, ze dne 27. 9. 2019, čj. 1 Azs 405/2018-67, ze dne 12. 3. 2021, čj. 2 Azs 377/2020-29, ze dne 29. 4. 2021, čj. 10 Azs 414/2020-41, či ze dne 22. 11. 2017, čj. 1 Azs 268/2017-22).“ Nejvyšší správní soud se sice touto otázkou zabýval ve vztahu k povolení k trvalému pobytu podle ustanovení § 87h odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců (ve znění účinném do 1. 8. 2021), avšak uvedené závěry lze vztáhnout i na projednávanou věc. Nejvyšší správní soud přitom uzavřel, že „fikce přechodného pobytu podle § 87y zákona o pobytu cizinců nemůže založit splnění podmínky pro udělení trvalého pobytu podle § 87h odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.“

28. V rozsudku ze dne 20. 2. 2025, č. j. 9 Azs 93/2024-34, se Nejvyšší správní soud také zabýval otázkou fikce pobytu ve vztahu k povolení k trvalému pobytu podle ustanovení § 87h odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Dovodil, že „pobývá-li cizinec, který podal žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie podle § 87b zákona o pobytu cizinců, na území České republiky na základě fikce přechodného pobytu podle § 87y zákona o pobytu cizinců, doba trvání této fikce se započítává do doby nepřetržitého přechodného pobytu podle § 87h odst. 1 zákona o pobytu cizinců jen za předpokladu, že mu Ministerstvo vnitra na základě této žádosti vydalo povolení k přechodnému pobytu.“
29. I v projednávané věci tedy lze konstatovat, že pobyt žalobce na základě fikce pobytu podle ustanovení § 87y zákona o pobytu cizinců nemohl založit splnění podmínky nepřetržitého pobytu ve smyslu ustanovení § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. I kdyby tedy žalobce pobýval na základě fikce pobytu po uváděnou dobu, nemohlo by to nic změnit na závěru o nesplnění uvedené podmínky, když i podle jeho tvrzení byla jeho žádost o pobytové oprávnění zamítnuta. Jak poté správně dovodila žalovaná, bylo možné započít do doby nepřetržitého pobytu ještě dobu, kdy byl žalobce žadatelem o udělení mezinárodní ochrany (či byl strpěn na území podle zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů). Je však zřejmé, že nepřetržitý pobyt nečinil potřebné 4 roky, jelikož řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany trvalo (i podle tvrzení žalobce) od 28. 10. 2019 do 21. 3. 2023. Pobyt na základě jiného pobytového oprávnění v předmětné době netvrdil ani žalobce. Žalovaná tedy dospěla ke správnému závěru, že v případě žalobce ke splnění podmínky 4 let nepřetržitého pobytu nedošlo. Námitky žalobce ohledně tohoto posouzení tak nejsou důvodné.
30. Jako správný je pak třeba označit i postup žalované, která se pro nadbytečnost nezabývala posuzováním důvodů hodných zvláštního zřetele (ve smyslu ustanovení § 67 odst. 4 a 7 zákona o pobytu cizinců). Již v rozsudku ze dne 23. 10. 2019, č. j. 6 Azs 107/2019-31, Nejvyšší správní soud uvedl, že „úmyslem zákonodárce nebylo umožnit cizincům získat povolení k trvalému pobytu dle ustanovení § 67 zákona o pobytu cizinců pouze splněním podmínky existence důvodů hodných zvláštního zřetele (tedy současně z důvodů hodných zvláštního zřetele prominout podmínky dle § 67 odst. 1 na základě § 67

odst. 7, i podmínku „oprávněné osoby“ dle ustanovení § 67 odst. 4).“ Na tento závěr pak Nejvyšší správní soud odkázal i v rozsudku ze dne 17. 3. 2023, č. j. 3 Azs 266/2021-27. V něm dovodil, že „pokud cizinec nesplňuje ani jednu z podmínek uvedených v § 67 odst. 1 až 3 zákona o pobytu cizinců, tj. ani jeden z esenciálních znaků takového druhu trvalého pobytu, nemůže se již jednat o trvalý pobyt podle § 67 zákona o pobytu cizinců. V takovém případě by se jednalo o žádost o vydání povolení k trvalému pobytu podanou v souladu s § 66 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tj. z jiných důvodů hodných zvláštního zřetele, na který stěžovatelka zcela správně ve své kasační stížnosti odkázala. Z povahy věci je ale zřejmé, že takový druh trvalého pobytu může být cizinci přiznán pouze v nejzávažnějších případech, kdy jiné řešení není možné.“

31. I v projednávané věci žalobce nesplnil podmínky upravené v ustanovení § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, konkrétně podmínku 4 let nepřetržitého pobytu, jak již bylo rozebráno výše. Žalobce sám pak ani netvrdil, že by byl osobou uvedenou v § 67 odst. 2 a 3 téhož zákona. Naopak v odvolání podaném proti prvostupňovému rozhodnutí výslovně uvedl, že podmínky dle odst. 2 a 3 nesplňuje. V takovém případě nelze získat povolení k trvalému pobytu dle ustanovení § 67 zákona o pobytu cizinců (o které žalobce žádal) toliko splněním podmínky existence důvodů hodných zvláštního zřetele. Souběžné uplatnění výjimek podle ustanovení § 67 odst. 4 a 7 zákona o pobytu cizinců totiž nebylo možné. I kdyby tedy důvody zvláštního zřetele hodné v případě žalobce existovaly, nebylo by možné pouze na základě jejich existence jeho žádosti vyhovět. Samotné posuzování jejich existence tak bylo v posuzované věci skutečně nadbytečné. Žalovaná nepochybila, když toto posouzení neprovedla, a ani zdejší soud neměl důvod se jím jakkoliv blíže zabývat, resp. existenci důvodů hodných zvláštního zřetele hodnotit. Rovněž námitky žalobce v tomto směru je proto na místě shledat nedůvodnými.
32. Pokud pak jde o žalobcem zmiňovanou službu v armádě a nedostatečné posouzení dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života, musí zdejší soud konstatovat, že ani v tomto ohledu neshledal podanou žalobou důvodnou.
33. Předně k argumentaci žalobce ohrožením života a zdraví v případě vycestování z důvodu povinnosti absolvovat vojenskou službu zdejší soud uvádí, že Česká republika je jistě vázána mezinárodním závazkem *non-refoulement*. Ustanovení § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců upravuje jako důvod znemožňující vycestování *důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí*. V tomto ohledu je však nutné poznamenat, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2022, č. j. 3 Azs 235/2022-27, není ani uložení povinnosti vycestovat ve stanovené lhůtě z území České republiky samo o sobě v rozporu se závazkem *non-refoulement*. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud taktéž uvedl, že „se touto povinností neukládá navrátit se do země původu, nýbrž „jen“ vycestovat z území ČR. Dostát závazku *non-refoulement* lze přitom například i navrácením cizince do bezpečné třetí země. [...] V posuzované věci má stěžovatel k dispozici účinné prostředky, jak výkonu takové povinnosti po dobu trvání důvodů znemožňujících jeho vycestování zabránit.“ (Srov. také např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2025, č. j. 7 Azs 255/2024-46, či usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 7. 2025, č. j. 9 Azs 74/2025-53.)

34. Na základě argumentu *a fortiori* pak uvedené tím spíše platí ve věci zamítnutí žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu, kdy není ani žádná povinnost opustit území státu stanovena. Žalobce jistě může případně žádat i o zvláštní formu ochrany v podobě víza za účelem strpění pobytu na území (z důvodu překážky ve vycestování na jeho vůli nezávislé – viz např. bod 20 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2022, č. j. 5 Azs 84/2021-142) a případně i opětovně požádat o mezinárodní ochranu (srov. např. body 45 a 46 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2022, č. j. 3 Azs 238/2022-41, bod 17 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 8. 2023, č. j. 2 Azs 135/2023-33, nebo bod 29 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2025, č. j. 7 Azs 255/2024-46). K ochraně základních práv (např. práva na život či práva nebýt podroben mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání) v důsledku povinnosti opustit území státu slouží jiné prostředky než žádost o vydání povolení k trvalému pobytu (viz např. bod 11 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2025, č. j. 7 Azs 237/2024-31, či bod 26 usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 7. 2025, č. j. 9 Azs 74/2025-53). Pro úplnost je na místě ještě poznamenat, že otázkou hrozby skutečného nebezpečí ve státu původu s ohledem na povinnost výkonu vojenské služby se v případě žalobce již zdejší soud zabýval v rozsudku ze dne 12. 10. 2022, č. j. 16 Az 21/2020-85, na základě žaloby podané proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany. Podanou žalobu přitom zamítl s tím, že „v případě žalobce lze učinit závěr, že sama o sobě hrozba výkonu vojenské povinnosti ve vlasti není ani v případě možného nasazení do válečného konfliktu a do bojů azylově relevantním důvodem, není dána přítomnost výše uvedené výjimečné azylově relevantní situace.“ Kasační stížnost proti tomuto rozsudku zamítl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 20. 3. 2023, č. j. 10 Azs 318/2022-57.
35. Co se týče nedostatečnosti posouzení namítaného zásahu do soukromého a rodinného života, je vhodné předeslat, že v případě zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu podle ustanovení § 75 odst. 1 písm. h) zákon o pobytu cizinců posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života nepředpokládá. Je však třeba dát za pravdu žalobci (a ostatně i žalované), že „posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí není omezeno pouze na ta rozhodnutí, u kterých to zákon o pobytu cizinců výslovně stanoví. V tomto kontextu Nejvyšší správní soud rovněž opakovaně vyjádřil, že článek 8 Úmluvy, podle něhož má každý „právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence“, je přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem.“ (Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2022, č. j. 5 Azs 84/2021-142). I v případě nevyhovění žádosti o povolení k trvalému pobytu je tedy třeba v některých případech aplikovat přímo čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, přestože s takovým postupem zákon o pobytu cizinců výslovně nepočítá. Konkrétně pokud cizinec vznese námitku nepřiměřenosti rozhodnutí a tato tvrzená nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého či rodinného života není již na první pohled nemyslitelná či zdánlivá (viz např. bod 18 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2021, č. j. 10 Azs 15/2020-34, bod 41 citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2022, č. j. 5 Azs 84/2021-142, či bod 16 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 8. 2023, č. j. 2 Azs 135/2023-33). Žalobce již v průběhu správního řízení zmiňoval dopady do svého soukromého a rodinného života. Bylo tak na místě se jeho argumentací v tomto směru zabývat. To přitom žalovaná učinila na str. 8 a 9 napadeného rozhodnutí.

36. Je pravdou, že posouzení provedené žalovanou je poněkud stručnější, nicméně soud je považuje za dostačující. Kupř. v rozsudku ze dne 17. 8. 2022, č. j. 10 Azs 348/2020-33, totiž Nejvyšší správní soud uvedl, že „v obecné rovině však rozhodnutí o neudělení povolení k pobytu představuje daleko méně závažný zásah do práv jednotlivce než rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu či rozhodnutí o správním vyhoštění. Proto se na hodnocení dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince nekladou v případech, kdy povolení nebylo uděleno, tak vysoké nároky jako při rozhodování o jeho zrušení (k tomu srov. blíže rozsudky NSS ze dne 9. 11. 2011, č. j. 9 As 71/2010-112, a ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Azs 96/2015-30). Respektovat je navíc třeba i znění a smysl zákona, který stanoví pro získání pobytových oprávnění určité podmínky. NSS proto současně ve své judikatuře dodává, že udělení pobytového oprávnění (tím více trvalého pobytu, který představuje pobytové oprávnění nejvyšší) v situaci, kdy žadatel nesplňuje základní podmínky stanovené zákonem o pobytu cizinců, nelze odůvodnit pouhým odkazem na ochranu jeho soukromého a rodinného života.“ (Srov. také např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2024, č. j. 5 Azs 190/2023-36). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2021, č. j. 8 Azs 161/2020-42, pak „zamítnutím žádosti o povolení k trvalému pobytu není samo o sobě dotčeno právo cizince na území České republiky pobývat. Dochází jím pouze k odeprání výhod plynoucích ze statutu cizince pobývajícího na území České republiky v rámci trvalého pobytu. To, že stěžovatel neobdržel povolení k trvalému pobytu – tedy oprávnění k pobytu na území České republiky s nejvyšším standardem – nepředstavuje překážku pro udělení jiného typu pobytového oprávnění (srov. např. rozsudek NSS ze dne 1. 12. 2016, č. j. 9 Azs 253/2016 - 30, bod 19, nebo ze dne 20. 9. 2017, č. j. 10 Azs 167/2017 - 46, bod 14).“
37. V tomto ohledu lze poukázat na odůvodnění žalované, že žalobci nebyl pobyt na území České republiky nijak zakázán a napadeným rozhodnutím mu nebyla odeprána možnost požádat o udělení jiného typu pobytového oprávnění, které mu umožní na území České republiky pobývat. Dále je možné odkázat i na další závěry obsažené v již výše zmíněném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2022, č. j. 10 Azs 348/2020-33, podle kterého „je tedy namístě se ptát, jaký dopad bude mít pro žalobcův soukromý a rodinný život to, že nedostane právě trvalý pobyt. Ve výsledku totiž bude obtížné najít situaci, kdy bude nepřiměřeným zásahem právě neudělení trvalého pobytu, ačkoli žadatel nesplňuje jednu z podmínek pro jeho udělení (srov. rozsudek NSS ze dne 2. 3. 2017, č. j. 4 Azs 7/2017-36, nebo ze dne 1. 12. 2016, č. j. 9 Azs 253/2016-30, bod 19). Muselo by jít o situaci zcela výjimečnou, ve které se nejspíše zároveň objeví nějaká „trhlina“ v systému zákona o pobytu cizinců (rozsudek ze dne 15. 12. 2021, č. j. 10 Azs 419/2021-46, bod 12). Ačkoliv je zřejmě pravdou, že žalobce je v České republice do určité míry integrován, nejedná se o Nejvyšším správním soudem zmiňovanou výjimečnou situaci. Jistě přitom existuje zájem státu na tom, aby pobytové oprávnění s nejvyšším standardem bylo udělováno pouze v případě splnění podmínek stanovených zákonem. Zásah do soukromého a rodinného života je na místě shledat nepřiměřeným pouze ve výjimečných situacích ospravedlňujících nezbytnost přítomnosti cizince na území České republiky (přiměřeně srov. např. bod 17 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2018, č. j. 1 Azs 296/2018-35, či bod 21 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 9. 2025, č. j. 7 Azs 14/2025-38). Je přitom primárně na žalobci, aby správním orgánům sdělil veškeré skutečnosti týkající se jeho soukromého a rodinného života, které jsou pro posouzení zásahu do něj relevantní, neboť je to právě on, komu jsou tyto skutečnosti především známy (viz také např. rozsudek Nejvyššího správního

soudu ze dne 19. 5. 2016, č. j. 5 Azs 262/2015-35, bod 20 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2022, č. j. 6 Azs 325/2021-43, či bod 12 usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2025, č. j. 1 Azs 100/2025-45). Je tedy na cizinci, aby přesvědčivým způsobem tvrdil a nabídl důkazy o tom, že v jeho případě existuje překážka vydání rozhodnutí.

38. Žalovaná v napadeném rozhodnutí správně dovodila, že dočasné rozdělení rodiny, ve které jsou všichni členové zletilí, není v rozporu s Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod. Je přitom na členech rodiny, aby si zajistili vzájemný kontakt. Česká republika nemá povinnost respektovat volbu osob ohledně země jejich společného pobytu. Brát v úvahu je třeba extrateritoriální účinky čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, tedy otázku, do jaké míry cizinec může svůj rodinný a soukromý život realizovat v zemi původu, resp. do jaké míry je přijímající stát povinen umožnit mu přenést rodinný a soukromý život na území. Podmínky pro aktivaci tohoto extrateritoriálního účinku jsou přitom velmi přísné (srov. např. bod 21 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2020, č. j. 6 Azs 32/2020-26, či bod 20 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2022, č. j. 5 Azs 124/2021-35). Prosté konstatování o pobytu na území od X let (po dobu X let), znalosti jazyka, existenci sociálních a ekonomických vazeb a pobytu matky a bratra na území není bez dalších relevantních skutečností postačující pro závěr o nepřiměřeném zásahu do soukromého a rodinného života. Žalovaná nadto správně podotkla, že část rodiny žije i v zemi původu. Bratr žalobce se přitom nachází ve srovnatelné situaci, když u zdejšího soudu vedl obdobné řízení (pod sp. zn. 16 A 30/2024) a jeho žaloba byla zamítnuta. Nelze tak hovořit o tom (a ostatně ani žalobce nic takového neuvádí), že by v zemi původu neměl v podstatě jakékoliv zázemí. Byť jsou oba s bratrem studenty, neplyne dle zdejšího soudu z ničeho, že by měli být nějak zásadně závislí na své matce, příp. ona na nich, co se týče vzájemně nezbytné osobní přítomnosti za účelem např. péče o rodinného příslušníka. Souhlasit s žalovanou lze i v tom směru, že nepřiměřenost nelze spatřovat v případných zvýšených nákladech spojených s vycestováním do země původu, a to i s přihlédnutím k nesplnění podmínky pro vydání pobytového oprávnění.
39. K žalobcem zmíněnému studiu zdejší soud dodává, že ani v tomto ohledu nelze spatřovat nepřiměřenost napadeného rozhodnutí. Žalobce totiž nemohl na základě své nedostatečně vyřešené a nestabilní pobytové situace spolehlivě plánovat, že studium bude moci bez přerušení dokončit. Právě přerušení studia a pokračování v něm po získání patřičného pobytového titulu může být jedno z řešení, jak žalobce své studium bude moci dokončit. K tomu lze na okraj podotknout, že aby případně žalobce nemusel vycestovat pouze za účelem podání žádosti o pobytové oprávnění, lze využít institutu upuštění od této povinnosti (§ 169d zákona o pobytu cizinců). Není pak ani zřejmé, co konkrétně by bránilo žalobci v pokračování ve studiu v zemi původu, když ten se omezil na prosté konstatování o této nemožnosti kvůli dlouhodobé absenci na jejím území. Proč konkrétně by mu však tato absence bránila v dalším studiu v X již blíže nerozvedl a takto obecné konstatování nelze považovat za dostatečné pro závěr o nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí. Pokud jde o povinnost výkonu vojenské služby vzhledem k zásahu do soukromého a rodinného života, lze odkázat na žalobcem (v jiném ohledu) zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2020, č. j. 7 Azs 367/2019-33. V něm Nejvyšší správní soud v této souvislosti uzavřel, že „*plnění branné povinnosti je legitimním, časově omezeným požadavkem státu, jehož nezbytnou součástí je dočasné odloučení od rodiny a místa běžného pobytu. Aby mohl být shledán zásah*

do rodinného nebo soukromého života stěžovatele, musely by vyvstat výjimečné okolnosti právě ve vztahu k rodinné situaci. Samotné plnění branné povinnosti, ač v jiné zemi, za takový zásah považovat nelze.“ Ani v tomto ohledu tak nelze dovodit, že by napadené rozhodnutí představovalo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce. Ten totiž žádné takové výjimečné okolnosti zmiňované Nejvyšším správním soudem neuváděl ani v posuzované věci. Lze uzavřít, že toliko subjektivní nesouhlas s opuštěním České republiky z důvodu narušení zavedeného způsobu života bez dalšího nelze považovat za nepřiměřený dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života.

40. Závěrem zdejší soud již pouze uvádí, že napadené rozhodnutí neshledal nepřezkoumatelným. Rozhodnutí je totiž nepřezkoumatelné, neuvede-li správní orgán konkrétní důvody, o které své rozhodnutí opírá, a nevypořádá-li se s námitkami a argumentací účastníka řízení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2 As 37/2006-63). Nepřezkoumatelnost rozhodnutí nicméně není projevem nenaplněné představy o tom, jak podrobně by mělo být rozhodnutí odůvodněno. Jedná se o objektivní překážku, která znemožňuje napadené rozhodnutí přezkoumat. Musí být tedy vykládána jako skutečná nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí kvůli nemožnosti zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2023, č. j. 7 As 113/2022-32, ze dne 8. 11. 2024, č. j. 5 As 200/2023-51, či ze dne 6. 12. 2024, č. j. 10 As 195/2024-33). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost tak je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, u nichž pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2024, č. j. 5 As 341/2022-35, a ze dne 30. 9. 2024, č. j. 6 As 181/2024-29). Správní orgány také nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou a všemi jejími aspekty, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí; takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud (srov. nález Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, či rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43, a ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38).
41. Žalovaná přitom řádně odůvodnila své závěry ohledně nesplnění podmínek ustanovení § 67 zákona o pobytu cizinců, pročez nebylo možné žádosti žalobce vyhovět. Z jejího odůvodnění je zřejmé, že do doby nepřetržitého pobytu na území ve smyslu ustanovení § 67 odst. 1 lze započít pouze pobyt na základě uděleného pobytového oprávnění (a dobu, kdy byl žalobce žadatelem o udělení mezinárodní ochrany či byl na území strpěn), nikoliv dobu pobytu na základě fikce. Řádně odůvodnila i to, proč považovalo posuzování existence důvodů hodných zvláštního zřetele za nadbytečné. Stejně tak se dostatečným způsobem věnovala i otázce zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života a zohlednila i žalobcem zmiňovanou povinnost absolvovat v zemi původu vojenskou službu. K tomu lze blíže odkázat na výše rozebrané důvody vydání napadeného rozhodnutí a tohoto rozsudku.

VI. Závěr a náklady řízení

42. Zdejší soud tak ze všech výše uvedených důvodů dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek v podobě, v jaké byly žalobcem uplatněny. Zároveň v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž by bylo nutno přihlížet z úřední povinnosti. Podanou žalobu proto zdejší soud zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.

43. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků rozhodl zdejší soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží. Žalované žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Příkladně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 9. března 2026

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D.
samosoudce